

บวกหรือลบเข้าไม่ถึงธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตามศาสนาเรานี้ว่าห้ามพูดตามอารมณ์ ห้ามพูดตามความรู้สึก เพราะอารมณ์ของคนมันเปลี่ยนแปลง ต้องยึดพระไตรปิฎก ยึดธรรมะเป็นของแท้ แต่ธรรมะนั้นถ้าเข้าจริงแล้วก็คือธรรมแท้ไง พูดถึงพูดที่ตามอารมณ์ก็คือพูดธรรมแท้ๆ ใจ อย่างเช่น เวลาเขายกย่องอาจารย์มหาบัว เขายกย่องว่าเป็นพระตัวอย่างนะ เป็นบุคคลตัวอย่างแห่งปี ดีใจมากเลย เราก็มีความดีใจมาก เพราะท่านทำประโยชน์กับโลก

เห็นไหม แล้วเขาก็เขียนประวัติออกมา ท่านจะเป็นพระอรหันต์หรือจะเป็นอะไรไม่เกี่ยว เขาไม่มองตรงนั้นไง เขามองว่าเพราะตอนนี้ยอดบัญชีที่เอาเข้ากองทุนเพื่อไทยนี้ ๑,๑๐๐ ล้านแล้ว พันกว่าล้านขึ้นไปแล้ว เขามองตรงนี้ไง เขาประกาศเกียรติคุณให้เป็นบุคคลแห่งปี แล้วเขาให้รางวัลสังฆเงิน ให้อะไรด้วยนี้ เราบอกว่าเขาคัดเลือกให้เป็น แต่เป็นไปไม่ได้หรอกที่ท่านจะมารับรางวัล

นี่พูดถึงในแง่ที่ดีใจ ในแง่ที่เป็นประโยชน์ เรารู้เพราะว่า ถ้าพระทั่วไปหรือพระที่ว่าจะให้พวกสื่อเขายกย่องว่าสิ่งที่ดีนี้ ต้องพูดก็ใจ พูดไว้ครึ่งๆ กลางๆ แล้วก็ให้ถือว่าพระองค์นี้เป็นอย่างนั้นๆ แต่ท่านประกาศตนเลยนะ เวลาท่านประกาศออกทีวีเห็นไหม ว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นผู้ที่สิ้นกิเลสแล้ว ท่านไม่ต้องการสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ที่ท่านออกมานี้ท่านประกาศตนเลยใจ ที่นี้พวกที่จะเข้าไปก็ว่าท่านเป็นพระอรหันต์จริงนี้ ไม่มีใครกล้าเข้าไปคำประกัน

ก็เลยจะบอกว่าจะเป็นหรือไม่เป็นยกไว้ แต่ท่านทำประโยชน์ที่ว่า ๑,๑๐๐ ล้านบาท แล้วมีคนไปถามไฉน เมื่อก่อนมีคนไปถามบอว่าท่านประกาศว่าเป็นพระอรหันต์นะ นี่เพราะอะไร เพราะต้องการจะมาเป็นกองทุนไทยเพื่อไทยใช่หรือเปล่า ท่านบอกว่าไม่ใช่ ท่านพูดก่อนว่าท่าน

เป็นพระอรหันต์มานี้เป็นปีๆ แล้วนะ ตั้งแต่ปี ๔๐ แล้วนะ ก่อนจะเกิดวิกฤตนี้ ท่านพูดมาตลอดเลยที่ท่านสิ้นแล้ว ท่านสิ้นแล้ว ประกาศ ไม่เคยพูด เพราะสิ้นตั้งแต่ปี ๕๑ แต่ปีนี้เปิดแล้วตั้งแต่ปี ๔๐ ปี ๔๐ คือว่าตอนนั้นยังไม่ลอยตัวค่าเงิน แล้วท่านก็พูดมาเรื่อยจนมาลอยตัวค่าเงิน จนมีเหตุการณ์ขึ้นมาแล้วท่านพยายามจะออกมาช่วยโลก แล้วคนเขาไม่ให้ พวกคอกเตอร์... พวก... ดึงไว้ไง ว่านักการเมืองไม่ดี สู้ไม่ได้ แต่ท่านก็พิจารณาของท่านจนแบบว่าทนไม่ไหวแล้ว ท่านก็เลยออกมาเพื่อจะช่วยโลก เห็นไหม

ฉะนั้นที่ท่านประกาศว่าพระอรหันต์ ไม่ใช่เอาคุณค่าของธรรมะที่เป็นพระอรหันต์ จิตที่เป็นธรรมนี้มาแลกกับไอ้เศษกระดาษพันๆ ล้านนี้ไง ไอ้เศษกระดาษ ไอ้เงินทองจะก็ตันก็แล้วแต่มันเป็นวัตถุ มันไม่มีค่าเท่ากับธรรมดวงนั้นหรือ ธรรมดวงนั้นประเสริฐ โยมเขาถามว่าแล้วทำไมท่านประกาศว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านบอกว่า ปิดมาตั้งแต่ปี ๕๑ จนปีนี้เป็นปี ๔๒ นี้ มันเกือบ ๖๐ ปีแล้ว ปิดมาตลอดเลย ท่านไม่พูด เพราะว่าพูดออกไปแล้วมันเหมือนกับการเรียกร้องผลประโยชน์ เหมือนตนเองอยากมีชื่อเสียง อยากมีเกียรติศักดิ์ใจ สิ่งนี้เป็นจี๊ทั้งนั้น แต่หัวใจของท่านเป็นธรรม

แล้วท่านพูดทำไม? เหตุที่ท่านประกาศออกมา ท่านบอกว่าท่านอายุก็มากแล้ว ถ้าท่านตายไปพร้อมกับสิ่งนี้ก็ตายไปเปล่าๆ ใจ ก็ท่านต้องประกาศให้ชาวโลกเข้าใจว่าสวรรค์มีจริง ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมมีจริง คือว่าให้ศาสนาเรามั่นคง ศาสนามีผลใจ ผลของธรรม ผลของจิตที่สิ้นไป เห็นไหม

จิตตัวนั้น ภพ ใจที่เป็นนิพพานอันนั้นมันมีคุณค่ามหาศาลกับทุกๆ อย่าง ท่านไม่เคยหวังกับชื่อเสียง เกียรติศักดิ์ ไม่เคยหวังเรื่องเงินเรื่องทอง ทองคำจะก็ตันก็เป็นทองคำอยู่ในโลกนี้ มันเกิดดับ มันเวียนเปลี่ยนเจ้าของไปเรื่อยๆ มันไม่มีใครเป็นเจ้าของตายตัวหรือ ฉะนั้นมันไม่มีค่าเท่ากับดวงใจของท่านหรือ ไม่มีค่ากับดวงใจดวงนั้นหรือ

ฉะนั้นคนถึงยกย่องไป ยกย่องว่าพันกว่าล้าน ให้เป็นบุคคลแห่งปี นี่พูดถึงว่าในแง่ของคุณงามความดี คนที่เห็นด้วยนะ คนที่ยกย่องท่านเป็นบุคคลแห่งปีก็ยังไม่ถึงธรรมแท้ตรงนั้นไป เห็นคุณค่าแค่พันกว่าล้าน เห็นคุณค่าแค่ทองคำไป แต่ไม่เห็นคุณค่าของหัวใจ ท่านพูดเอง มีคนไปตามว่า

“แล้วท่านประกาศทำไม”

“ประกาศไว้ให้เป็นประโยชน์กับโลก ประกาศไว้ให้เป็นประโยชน์กับศาสนา”

คำว่า “โลก” กับคำว่า “ศาสนา” คือหัวใจของมนุษย์ใจ คือหัวใจของผู้ที่จะเข้าไปสัมผัสธรรมว่าธรรมมันมีจริง ความลึกลับเสียดสีของคนว่า ถึงพุทธกาลแล้วมันจะหมดกาลหมดเวลาของผู้ที่อยากจะปฏิบัติใจ แล้วพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสมควรแก่ธรรมตามความเป็นจริงของธรรมมันไม่มีใจ อยู่กันแบบหลอกๆ หลอนๆ กันไป อยู่กันแบบล่อลวงกัน แต่ผู้ที่ปฏิบัติจริงก็มี คุณค่าของศาสนาที่จะอยู่ต่อไป ท่านพูดเพื่อตรงนั้น ท่านพูดเพื่อให้เราลงใจในศาสนาว่าศาสนานี้มีมรรค มีผล มีผู้ที่ปฏิบัติได้ตามความเป็นจริง ไม่ใช่ทำมาเพื่อเงินพันๆ ล้านนี่ ไม่ใช่

ท่านทำมากกว่านั้นมหาศาล ถ้าคนวงในจะรู้ นี่พูดถึงแง่ของผู้ที่เป็นฝ่ายบวกรที่เข้าไม่ถึงธรรมเห็นไหม แล้วตอนนี้ที่เราพูด เพราะว่ามีหลายฝ่ายเลยพยายามจะบอกว่าสิ่งที่ผิดอยู่นี้ คนอื่นเขาผิดกันอยู่นี่ผิดเล็กๆ น้อยๆ เพราะผิดในแง่ของวินัยไป ผิดในอาบัติที่ปลงได้ แต่มีผู้ที่ผิดคืออวดอูฐริที่ว่าไม่มีใจ

บอกเลยแบบนี้ก็เอาเอง ผู้ที่เข้าไม่ถึงนี้ว่านี่ก็เอาเอง นี่คิดว่าตัวเองสำเร็จแล้วเห็นไหม นี่คิดว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้วเอาความสำเร็จนี้มาหลอกลวงโลก เอาเงินของคนจนๆ เอาเงินของชาวไทยนี้ไปช่วยเหลือคนที่มั่งมีศรีสุข ไปช่วยเหลือคนที่มั่งมีเงินเห็นไหม เขาคิดอย่างนั้น นี่คิดในแง่ลบเห็นไหม

แล้วพยายามจะเปรียบเทียบนะ เขียนเป็นคอลัมน์มาจะเปรียบเทียบว่าผู้ที่ผิดมาก ทำไม่ไม่
ติเตียน ผู้ที่ผิดน้อยอยู่ ที่ว่าผิดอยู่นี้ทำไมไม่ติเตียน เพราะผิดอย่างนี้มันผิด ผิดคือผิดตามกิเลส คือ
ว่าผิดนี้มันไม่ถึงกับว่าขาดจากปาราชิก คือว่าไม่ได้ถอดอุทริไช้ใหม่ แต่ความจริงมันขาดยิ่งกว่า
ขาดอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเขาจะเบี่ยงเบนประเด็นใจ ผู้ที่ไม่เห็นด้วยว่าท่านนี่ก็เอาเอง

นี่ก็เหมือนกัน ที่พูดเมื่อถึงนี้เห็นใหม่ว่ามันเหนือวัตถุทุกๆ สิ่งในวัตถุ ในเงิน ในทอง แต่
ที่ออกมาช่วยโลกนี้มันเหมือนกันคนหนึ่งที่เป็นหมอนะ เป็นหมอนที่เก่งมาก หมอนี่สามารถผ่าตัด
หรือทำให้คนไข่นี้ฟื้นได้ แล้วมันมีคนไข้มา คนไข้ที่มานี้คนนี้เป็นคนดีมากเลย ประสบอุบัติเหตุ
มา ถ้าเราช่วยคนดีนี้ไว้ คนดีนี้จะทำให้เป็นผู้นำสังคม เห็นใหม่ จะช่วยสังคมไปได้มาก หมอนี่
ช่วยคนนี้ไข้ใหม่

แต่ถ้าคนๆ นี้เป็นคนเลวมากเลย ประสบอุบัติเหตุมาแล้วหมอนจะไม่ช่วยได้ใหม่
จรรยาบรรณของหมอนต้องช่วย แต่จรรยาบรรณของหมอนไม่ได้สืบไปว่าคนๆ นี้ดีหรือคนๆ นี้เลว
ไง หน้าที่ของหมอนคนไข้มาถึงหมอน หมอนต้องรักษาไข้ใหม่ เป็นปัจจุบันขณะนั้น จรรยาของหมอน
ไข้ใหม่ แล้วนี่คนที่เป็นผู้ที่มีคุณธรรม อาจารย์มหาบัวเป็นผู้ที่มีคุณธรรม ท่านพยายามแสวงหา
คนที่จะมาช่วยกอบกู้เศรษฐกิจไม่มี เวลาท่านเทศน์ออกมาฟังมาตลอดนะว่า ท่านมองแล้วมอง
อีกหาว่าใครจะช่วย ไม่มี มองไปมองมาสุดท้ายก็มาเป็นท่านเห็นใหม่ สุดท้ายก็คือเราเองที่
จะต้องออกมาช่วยกอบกู้ กอบกู้ชาติใด กอบกู้ชาติเพื่อจะให้ศาสนานี้ได้อยู่ได้ ศาสนานี้ตั้งอยู่บนพื้น
แผ่นดิน พื้นแผ่นดินนี้เป็นอาณาจักร เป็นพุทธจักร ท่านถึงหันออกมากอบกู้

แต่เป็นนิสัยของท่านนะ ท่านตั้งสมเด็จพระสังฆราชเป็นประธาน แล้วท่านเป็นรอง แล้ว
ก็ในหลวงท่านเป็นประธาน ถ้าทางโลกในหลวงเป็นประธาน แล้วในทางศาสนาตั้งสมเด็จพระ
สังฆราชเป็นประธาน แต่จริงๆ คนที่ออกมาหาหรือคนที่ออกไปนี่ก็ต้องเป็นท่าน แล้วที่ท่าน
ประกาศว่าท่านสิ้นแล้วๆ นี่ท่านประกาศก่อนหน้านี้ ท่านประกาศว่าต้องการให้โยมมีที่พึ่ง ให้
โยมมั่นใจ แล้วพอถึงโอกาสนี้ท่านก็เลยเอาอันนี้ออกมาประกาศด้วย ว่าท่านไม่ต้องการสิ่งใดๆ

เพื่อจะให้คนที่จะช่วยสังคมมั่นใจในการโกงในการกิน ในการรั่วไหลใจ ท่านพูดก็เพื่อตรงนั้น ท่านไม่ได้เอาธรรมของท่านมาแลกกับเงินทอง แต่ท่านต้องการเอาบารมีของท่านมาช่วยชาติ

คนที่เจ็บไข้ได้ป่วย หมอจะผ่าตัดคนๆ นั้น หมอนั้นผิดเหรอ หมอนั้นผิดไหม คนไข้มานี้ แล้วหมอต้องรักษาคคนนั้น หมอนั้นผิดไหม แต่เขาก็ว่าเอาเงินของคนจนๆ เอาเงินของคนทุกชั้นงาน เชิญใจมาช่วยใจ เงินจะจนเงินจะรวยมันไม่ใช่อยู่ตรงนั้น มันอยู่ที่ว่าเขาสมัครใจที่จะควักออกมาช่วยชาติ แล้วมีผู้ที่เขาตั้งใจช่วย แล้วตรงนี้ท่านทำขึ้นมา ไม่ใช่ว่าท่านหลงตัวเองหรือว่าท่านอยากจะมีชื่อเสียง ออกมาโดยที่ไม่มีหมุ่ไม่มีใครยับยั้งนะ เขาว่าไม่มีใครยับยั้งไว้ แล้วท่านออกมาท่านหลงตัวเองไป ท่านนึกเอาเองว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านนึกเอาเอง ฟังสิ คือว่าถึงลบก็เข้าไม่ถึงใจ เพราะว่าท่านไม่ได้นึกเอาเอง ไม่ได้นึกเอาเองตรงไหน ตรงที่ว่าท่านมีครุมี อาจารย์คอยสอบกันมา

สุดท้ายในหนังสือเขาสรุปนะ เขาสรุปบอกว่าน่าเสียดายมาก ในเมื่อถ้าพระเราไม่มีหลัก ไม่มีเกณฑ์ ของเขาพระต้องมีหลักมีเกณฑ์ เกณฑ์ในเรื่องของทฤษฎีใจ ถ้าทำทฤษฎี ทำตำราแบบพระไตรปิฎก แล้วจะมีคนเดินตามมาๆ นั้นคนนี้เขาคิดว่าเขาเป็นนักทฤษฎีใจ เขาเป็นนักวิชาการเขาก็ว่านักวิชาการนี้ต้องเป็นอันดับ ๑ ไซ้ใหม่ แล้วเขาบอกว่าเสียดายมากที่วัดธารน้ำไหลที่ว่า

หนึ่ง พอครูบาอาจารย์เสียไปก็ไม่มีผู้ทรงต่อ

สอง หลวงปู่มั่นพอสิ้นไปก็ไม่มีผู้ทรงต่อ หลวงปู่ฝั้นสิ้นไปก็ไม่มี

แสดงว่าเขายอมรับหลวงปู่มั่น ยอมรับหลวงปู่ฝั้น แต่แบบว่าหลวงปู่มั่น หลวงปู่ฝั้น ตายไปแล้ว ก็มีเฉพาะเจดีย์เอาไว้หาเงินอีกแหละ มีแค่เป็นปูชนียสถานเอาไว้ให้โลกเขารู้เป็นตัวอย่าง อันนี้เขาก็รู้แต่เปลือกๆ เห็นไหม นักวิชาการรู้ตามวิชาการ หลวงปู่มั่นท่านชำระของท่านจนสำเร็จแล้ว จนท่านออกไป จนประกันว่าท่านเผาไปแล้วกระดูกของท่านเป็นพระธาตุ แล้วสิ่งที่

หลวงปู่ฝั้น สิ่งที่อาจารย์มหาบัวทำอยู่นี้ก็เป็นผลงานของหลวงปู่มนั่ใจ แต่เวลาสิ่งที่เป็นผลงานของหลวงปู่มนั่ใจเขาไม่พูดถึง เขาพูดถึงแต่ในแง่ที่ลบใจ

ในแง่ที่ว่าเพราะหลวงปู่มนั่ใจทำจากใจดวงหนึ่งให้กับใจดวงหนึ่ง การสอนนะ ทฤษฎีเกิดขึ้นมาจากภาคปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วถึงจะเป็นทฤษฎีออกมา ทฤษฎีนั้นไม่สามารถสอนใครได้ พิมพ์เขียวจะสร้างยังงี้ก็แล้วแต่ ให้พิมพ์เขียวนี้เป็นล้านๆ ชุด ซ่อนกันอยู่ในโลกนี้มันก็น่าเบื่อไปในพิมพ์เขียวนั้น ถ้ามันยังไม่มี การปฏิบัติ ประสบการณ์ตรงจากภายใน

ประสบการณ์ตรงจากภายใน จากหลวงปู่มนั่ใจเห็นใหม่ ถ่ายทอดมาเป็นหลวงปู่ฝั้น แล้วยังถ่ายทอดมาถึงอาจารย์มหาบัว ถึงบอกว่าท่านไม่ใช่ฝึกเอาเองตรงนี้ใจ ตรงที่ท่านมีคนชี้แนะ ตรงที่ท่านมีหลวงปู่แหวน ตรงที่ท่านมีหลวงปู่ขาว เป็นคนตรวจสอบกันมาภายใน สิ่งนี้คือผลงานของหลวงปู่มนั่ใจทั้งหมด เกิดขึ้นจากประสบการณ์ภายใน จากประสบการณ์ตรงใจ แต่ไม่พูดถึง พูดถึงกันแต่ว่าไม่มีใครสืบต่อใจ แล้วพอออกมาเรียไรเป็นโลกไปนี้ เห็นแก้วตาดูถึงจะไม่มีการสืบต่อ

อาจารย์มหาบัวได้มีคนสืบต่อเอาไว้แล้ว ก็อาจารย์ลีใจ อาจารย์สิงห์ทองเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์มหาบัว เครื่องบินตกเผาไปแล้วก็เป็นพระธาตุใจ ท่านได้สร้างผู้สืบต่อเอาไว้แล้ว ท่านได้ทำตามความเป็นจริงของท่านแล้ว คือว่าถึงจิตใจเขาจะมัวหมอง จิตใจเขาจะเข้าไม่ถึง เขาเห็นแค่ทฤษฎีใจ เห็นแค่ทฤษฎีว่าจะเป็นไปได้ แต่ทฤษฎีนั้นไม่สามารถสอนคนได้ ทฤษฎีนั้นหรือว่าหลักปฏิบัติที่ลูกศิษย์สอนมานี้มันก็เป็นประสบการณ์ต่างออกไป เป็นปัจจุบันใจ แต่มันไม่สามารถจะเหนือพระพุทธเจ้าไปได้

แม้แต่พระสารีบุตรเวลาเทศน์ออกมาเป็นบางแขนงออกมาในพระไตรปิฎกก็มี ที่เป็นธรรมะของพระสารีบุตร พระพุทธเจ้าก็รับรอง นี่มันเป็นความต่างออกไป แต่มันอยู่ในหลักเกณฑ์อันเดียวกันคืออริยสัจ หลักเกณฑ์ในมรรคอันนั้น มักจะอริยสัจจงเท่านั้นใจ หลักเกณฑ์อริยสัจพ้นออกไป แต่แขนงที่เราแนะนำนี้ ทฤษฎีเป็นแก่นนั้น

แต่จากใจดวงหนึ่งให้กับใจดวงหนึ่งในภาคปฏิบัติตามความเป็นจริง ธรรมะนี้เป็นธรรมะ ล้วนๆ นะ เขาเข้าไม่ถึง เขาไม่สามารถที่จะชี้ผิดชี้ถูกได้ไง แต่เขาเอาทฤษฎีที่ว่าปัญญาของโลก มองเห็นได้ อันนี้มาจับใจ ปัญญาของโลกเห็นไหม ว่าผู้ที่สร้างผลงานทฤษฎีมานะ ผลงานทฤษฎี นั้นก็คัดลอกออกมาจากพระไตรปิฎกไง

อย่างเป็นทางการของโลก เราทำวิทยานิพนธ์ รุ่นลูกศิษย์ต้องเก่งกว่าอาจารย์ เพราะ วิทยานิพนธ์นี้ต้องออกมาตลอด ถ้าลูกศิษย์ไม่เก่งเท่าอาจารย์นะ วิทยาคารนั้นมันจะสิ้นไป มันจะ ตกต่ำ วิทยาคารนั้นวิทยานิพนธ์เราต้องสร้างขึ้นมา ลูกศิษย์รุ่นต่อๆ ไปจะขยายความได้ จะชัดเจน มาก

มองในมุมกลับนะ วิทยาคารต่อไปก็เป็นแขนงใช้ใหม่ เอกแต่ละสาขา เอกแต่ละสาขา ทำ ไปจนสุดท้ายแล้วมันไม่รู้เรื่อง แต่เมื่อก่อนปรัชญานี้มันจะเป็นศูนย์กลาง แล้วขยายออกเป็น ปรัชญาคุมทุกสาขาเห็นไหม เป็นได้หมด แม้แต่หมอ เข้าโรงพยาบาลไปแล้วก็ว่าถ้าตาต้องไป แขนกนี้ ถ้าหูต้องไปแขนกนี้ ถ้ากระดูกต้องไปแขนกนี้ แยกออกไปเลย แยกออกไปๆ นี่วิทยาคาร จะไปเรื่อย ไปจนแตกแขนง จนลืมนึง จนทิ้งหลักการของใจ จนทิ้งหลักการของทุกซ์ จนทิ้ง ประสพการณ์จากภายในของตัวเอง นี่ไงว่าเป็นทฤษฎีออกไปๆ ทฤษฎีออกไปจนหลงทางกันไป หมดไง

โลกนี้คุ้มมันเจริญๆ ตรงไหน วัตถุเคลื่อนไปตลอด นี่ถึงว่าเขาจะเอาทฤษฎี ทฤษฎีนี้ก็ คัดลอกออกมา แล้ววิจารณ์ไป เห็นไหมเขาบอกว่าทฤษฎีหรือวิทยาคารนี้สามารถพูดได้ สามารถ วิจารณ์ วิเคราะห์ วิจัยได้ ใต้ แต่ได้ในสุดมยปัญญาไง ในสิ่งที่ยอมรับ สุดมยปัญญาคือ นักวิชาการเห็นไหม นักวิชาการนี้ เวลาเราเอานักวิชาการคุยกับนักวิชาการ สามารถโต้แย้งได้ ต้องโต้แย้งได้ด้วย ถ้ายิ่งโต้แย้งด้วยมันยิ่งทำให้แตกแขนงออกไป แต่มันคือวิทยาคารไง วิทยาคาร คืออารมณ์ความรู้สึก ที่พูดกันเมื่อกี้ว่าอารมณ์นี้ห้ามเอามาพูดกันไง อารมณ์ความรู้สึกที่ยังต้อง ทดสอบ ที่ยังทดลองกันต่อไป

เห็นไหม สุตมยปัญญา จินตฯ นักวิทยาศาสตร์พิจารณาแล้วสิ่งที่เป็นทฤษฎีนั้นเอามา
ใคร่ครวญ ทดสอบกัน ทดสอบจนได้ผล ได้ผลก็ยังเป็นโลกอยู่เพราะมันเป็นแรงดึงดูด ภาวนามย
ปัญญา ปัญญาตามความเป็นจริงที่เข้าไม่ถึงใจ บวกก็เข้าไม่ถึงตรงนี้ ลบก็เข้าไม่ถึงตรงนี้ ตรงนี้
มันพ้นจากทุกๆ สิ่งที่จะเข้าไปถึง คือว่าลบและบวกเข้าไม่ถึงธรรมแท้ อันนี้ แล้วก็เอาว่าสิ่งนี้คือ
ว่าอาจารย์มหาบัว ถึงแง่บวกก็ดูแลเงินแค่ทอง แค่ความดีความชอบของท่าน ท่านทำคุณงาม
ถูกต้องเพราะถูกใจตัว แต่ไม่เห็นคุณค่าของธรรมดวงนั้น สิ่งที่ไม่เห็นด้วยก็บอกว่าเอาชื่อของ
นิทาน เอาชื่อของพระอรหันต์เอามาหลอกลวงชาวบ้านไป ว่าท่านนึกเอาเอง นี่ในแง่ลบก็เข้าไม่
ถึง เพราะสิ่งที่ท่านทำจริงๆ นั้นมากกว่าที่เป็นอยู่นี้หลายร้อยเท่า

คนอยู่วงในถึงจะรู้ว่าท่านทำมาที่อยู่เบื้องหลังทำมาหาศาล แล้วไม่เคยออกมาเลย ไม่เคย
ออกมาอยู่ข้างนอกเลย ทำอยู่ภายในจริงๆ เป็นหลักของศาสนา เหมือนกับต้นไม้แก่น ไม่เคยมี
ใครเคยเห็นแก่นของต้นไม้เลย เห็นแต่เปลือก แต่แก่นจริงๆ มันอยู่ข้างใน

แต่คราวนี้มันเป็นเหตุจำเป็น เหตุจำเป็นเพราะว่าคนเอาเงินไปให้หะ บอกเลยละ เอ๋เอ๋ชื่อก็
ได้...อยู่อยุธยาให้ ๕๐๐ ล้าน แล้วบอกว่าอาจารย์อยู่เฉยๆ นะ อาจารย์อย่าไปไหน เพราะสงสาร
มาก เพราะเขาเคารพรัก เพราะอาจารย์นี้เหนื่อยมากเลย ไปตามทั่วประเทศไทย ไปเพื่อจะเอาเงิน
มาช่วยประเทศ เขาบอกว่าอย่าไปเลย แล้วลูกศิษย์จะหาเงินมาให้

ฟังนะ ท่านบอกว่า เงินนะเอามาแล้ววางไว้ นั่นละนะ เงินนี้ไม่สำคัญหรอก เงินนี้ครั้งหนึ่ง
คือ ๕๐ เปอร์เซนต์ที่ว่าต้องการมาช่วยประเทศ แต่ตอนนี้คนในประเทศไทยตกใจ ตกใจคือว่า
เห็นความเป็นไปแล้วทุกดวงใจฝ่อ ทุกดวงใจไม่มีกำลังใจ ไม่สู้ สิ่งที่ไม่ไปเพราะต้องการเอาใจเขา
ต้องการที่ว่าเรายังมีคนสู้อยู่ไง มีผู้นำที่เราเชื่อถือได้ พวกเราจิตใจหว่าหว่า จิตใจทุกคนหว่าหว่า
แล้วไม่มีที่พึ่ง แล้วทุกคนก็จะมาเอาแต่ผลประโยชน์จากภายนอก

ท่านบอกว่าเงินที่เอามาช่วยชาติก็ช่วยชาติครั้งหนึ่ง แต่จริงๆ ที่ไปคือไปเอาหัวใจคน ให้
คนมันมีที่พึ่ง ให้คนมันมีผู้นำไป ยังมีผู้นำอยู่ ยังมีผู้ที่เราจะเกาะเราจะพึ่งได้อยู่ เห็นไหม นี่ท่าน

อุตสาหกรรมไปๆ อยู่ที่นี่ ไปเพื่อจะไปเอาหัวใจคนเห็นใหม่ ถึงบอกว่าเงินไม่สำคัญเท่าไรไร มีคนเอาเงินไปให้แล้วขอเรื่องแล้วไม่ให้ไป เหมือนกับเอาเงินมาแลกนะว่าจะเอาเท่าไรแล้วไม่ต้องไปอยู่ที่นี้จะหาให้ตามจำนวนที่หาให้

ท่านบอกอันนี้ก็จำเป็น ฟังสิ เหมือนร่างกาย ร่างกายก็จำเป็น เจ็บไข้ได้ป่วยต้องรักษา แต่หัวใจสำคัญกว่า หัวใจที่เข้มแข็งอยู่ในร่างกายที่เข้มแข็งแล้วจะช่วยให้ประเทศชาติให้รอดพ้นไปได้ ไปนี้ไปเพื่อเอาใจคน แต่คนมองไม่เห็นตรงว่าไปเพื่อเอาใจคนเห็นใหม่ ไปเพื่อเอาใจคนไปในชุมชน ไปที่ว่ามีผู้นำที่จะพาชาติรอด แล้วเวลาเทศน์ก็รอดๆ รอดเด็ดขาด ช่วยกันเพื่อเอาประเทศชาติรอด

คนจะทำคุณงามความดี ถึงว่าวันนี้อยากจะพูด พูดให้เห็นว่าเราพูดในแง่บวกเขาก็เข้าไม่ถึงหลักความเป็นจริง เขาจะติเตียน เขาจะดึงมา เพื่อจะให้ความผิดของเขาน้อยลง คือว่าผู้ที่ทำผิดมากกว่าก็มีก็ลากมาไม่ได้ เพราะว่าบารมีธรรมคุ้มครองท่านอยู่แล้ว บารมีของท่านไม่ต้องให้ใครไปแก้ต่าง ไม่ต้องมีใครไปช่วยเหลือท่าน ท่านต้องเอาตัวรอดได้โดยธรรมชาติอยู่แล้ว ไม่มีสิ่งใดๆ จะไปรบกวนท่านได้เลย

แต่อยากจะพูดให้เราเข้าใจ เพราะเห็นแล้วเราก็อึ้งใจ อึ้งใจมาก ดึงมาๆ ดึงมาเพื่อจะให้ความผิดของเราเจือจางไป ให้มีผู้ที่มีความผิดมากกว่า เพื่อสร้างเป็นกระแสขึ้นมาเห็นใหม่ อันนี้เราไม่คิดอย่างนั้น พูดอย่างนี้ก็พูดเป็นวงในเฉยๆ เพราะมันสลดใจใจ บวกก็เข้าไม่ถึง ลบก็เข้าไม่ถึง เพราะสิ่งนี้มันสิ่งที่เหนือโลก เหนือทุกๆ อย่างเลย แล้วท่านมีความเมตตา เมตตาพร้อมคำจุนโลก เมตตาที่จะมาช่วยเหลือใจ

แต่นี้ว่าได้บวกที่เข้าไม่ถึง เขาที่พูดในแง่บวก เราก็อึ้งใจตัวเอง พูดถึงคุณงามความดีของท่านพูดไม่ถึงหรือ เข้าไม่ถึง เพราะคุณงามความดีของท่านมหาศาล เหลือล้นจากสิ่งที่เขาว่ากัน อันนี้เราก็อึ้งใจเพราะเขาพูดในแง่ดี แต่พูดในแง่ลงนี่สิ พูดในแง่ลบนี้ เพราะคนก็ศรัทธากันมาก่อน เป็นไปไม่ได้หรอกที่พวกเราจะเห็นว่าใครคนใดคนหนึ่งจะทำถูกใจเรา

ทั้งหมด ถ้าคนๆ นี้ทำถูกใจเรา เราก็ว่าคนๆ นี้ดี ถ้าคนๆ นี้ทำไม่ถูกใจเราก็ว่าคนๆ นี้ไม่ดี ทั้งๆ ที่ท่านทำเพื่อประโยชน์ของโลกนะ แต่ไม่ถูกใจเราไง ไม่ถูกใจเราเพราะกิเลสเรามี

ความตระหนี่ ตัณหาเรามีว่าคนที่มันทำความผิด คนที่ทำให้ประเทศชาติเป็นอย่างนั้นทำไมเขาไม่ทำ ทำไมเราต้องทำ ท่านเปรียบเทียบฉลาดมาก เปรียบเทียบเหมือนคนจมน้ำไง ใครก็แล้วแต่เดินมาเจอคนจมน้ำ เราต้องดึงเชือกขึ้นมาก่อน เขาจะผิดจะถูกไม่รู้ แต่ขณะเจอคนจมน้ำเราจะช่วยยังไง คือท่านจะตัดปัญหาอดีต-อนาคตไป

ถ้าเราคิดถึงอดีต คิดถึงอนาคต สิ่งที่มาเกิดเหตุนี้เราทำอะไรไม่ได้เลย กรรมมันคลุกเคล้ากันไง เมื่อวานคนๆ นี้ยังว่าเราเลย วันนี้คนๆ นี้มันจมน้ำอยู่ เราจะช่วยเขาได้ยังไง แต่ถ้ากรรมไม่คลุกเคล้ากันนะ มันปัจจุบันธรรมอันเดียวๆ เหตุอันนั้น ผลอันนั้น เราคิดวิชัยอันนั้นเสร็จแล้วทำจบๆ 就是不คลุกเคล้ากัน ประเด็นนี้ๆ แยกประเด็นออก แล้วตัด ทำไปๆ จนกว่าท่านจะพ้นไป เพราะโลกนี้เป็นวัฏฏะ มันวนไปอย่างนี้ มันต้องวนไป วนไปจนกว่ามันจะสิ้นสุด

แต่หัวใจนั้นไม่วน ถึงจะช่วยให้ ถ้าเป็นปกตินะท่านไม่ต้องช่วยให้ ท่านดับขันธไปเลย ท่านแสนจะสบาย เพราะพ้นแล้ว โลกนี้จะเกิดไฟบรรลัยกัลป์เผาขนาดไหน ไม่สามารถเผาดวงใจดวงนั้นได้ ดวงใจดวงนั้นจะไม่มีความทุกข์ใดๆ เลย ไม่มีทางจะเข้าถึงความทุกข์ใดๆ ในนี้ ไม่เข้าถึงดวงใจ ใจนิพพาน ใจสิ้น เวทนาของใจไม่มี แต่เวทนาของกายมี เวทนาของกายนี้เจ็บร้อนอ่อนแข็งนี้รู้สึกอยู่ แต่เวทนาของจิต จิตที่พ้นจากกิเลส สิ่งใดๆ เข้าไม่ถึง เข้าไม่ถึงหรือ พ้นไปแล้ว ท่านต่างหากเป็นผู้ที่เอาตัวรอดได้ก่อนใครเพื่อน ตั้งแต่ปี ๕๓ ไม่มีทุกข์ใดๆ ในหัวใจท่านเลย

แต่ทำไมต้องมาแบกทั้งประเทศ แบกทั้งประเทศ และเพราะบารมีของท่าน ท่านสร้างของท่านมาอย่างนั้น สร้างอย่างนั้นแล้วเป็นประโยชน์กับศาสนาด้วย มันเป็นการประกาศเกียรติคุณ มันเป็นประวัตศาสตร์ไป นี่พระองค์หนึ่ง ถ้าเป็นพระองค์อื่นทำเมื่อก่อนเราก็ค้าน ถ้ามีใคร

มาเป็นอย่างนั้นนะ เพราะธรรมดา ฉวยโอกาสไป โอกาสที่เกิดขึ้นนี้ฉวยโอกาส แล้วโอกาสอย่างนั้นทำให้พระองค์นี้มีชื่อเสียงขึ้นมา ทำให้พระองค์นี้มีคนรู้จัก

แต่นี้ไม่ได้ฉวยโอกาส เพราะท่านบอกว่าธรรมดาท่านจะไปตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว อดส่ำหัดใจไว้ ดิ่งไว้เพื่อจะช่วยเหลือโลกไป อันนี้ไม่ใช่ถือโอกาส อันนี้ถือว่ามีเพื่อศาสนาไป ให้ศาสนาพุทธมันเกรียงไกรไป

เราว่าเป็นอารมณ์ พุคตามอารมณ์เหมือนกัน อารมณ์ความรู้สึกภายใน ไม่ได้ลำเอียง พุคในแง่บวกก็แง่บวก พุคในแง่ลบก็แง่ลบ เป็นเรื่องของเขา อันนี้พุคตรงนี้ เหมือนกับว่าบางทีเขาฉวยโอกาสใช้ใหม่ เวลาคุยกับพวกนี้เหมือนกัน ว่าถ้ามีเหตุการณ์อย่างนี้ ทำไมไม่มีใครมาป้องกัน

ไม่ต้องมีใครมาป้องกัน ไม่ต้องหระก เพราะธรรมมันป้องกันแล้ว ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครองตลอด สิ่งที่ท่านทำมาถูกต้องตลอด ดิ่งตามตลอด มันจะผิดตรงไหน มันไม่ผิดหระก นี้โลกธรรม ๘ ท่านบอกแล้วเห็นใหม่ ตั้งแต่ท่านออกมาต้องมีคนต่อต้านมหาศาล เวลาออกทีวีเห็นใหม่ มาเลย ใครแน่นมาเลย ไม่กลัวใครทั้งสิ้น แม้แต่พระมหากษัตริย์มา ไม่กลัวใครเลย

แต่พอมีขึ้นมาที่ชี้ให้เห็น ให้พวกเราอยู่ในหลักการเท่านั้นเอง ชี้ให้เห็นเลยละ มันเข้าไม่ถึงหระก ไม่ถึงหลักความจริงอันนั้นเลยซักกะนิดเดียว แต่มันเป็นตัวอย่างไร เป็นตัวอย่างที่ว่า พระพุทธเจ้าเกิดในป่า ลุมพินีเห็นใหม่ ครัสรู้ในป่า สุกท้ายก็ตายในป่า สวยงาม เป็นชีวิตแบบอย่าง

แต่นี้มันเหตุการณ์ปัจจุบัน อย่างหลวงปู่มั่นนี่ในป่าหมด เป็นตัวอย่าง แต่สุดท้ายมานี่อย่างในโลกวิชาการว่าเห็นใหม่ ผู้มาใหม่ต้องปัญญากว้างขวางกว่าวิชาการถึงจะมั่นคง แต่มันเรื่องของบารมี เรื่องของธรรม นี่เป็นไปไม่ได้เลยที่ว่าใครเกิดหลังพระพุทธเจ้าแล้วจะฉลาดกว่า

พระพุทธเจ้า จะปัญญามากกว่าพระพุทธเจ้า จะเป็นไปได้อย่างไร มีแต่จะเล็กลงๆๆ แล้วนี้พวกเราเหมือนกัน หลวงปู่มั่นนี่อันดับหนึ่งเลย แล้วใครจะเทียบเท่าหลวงปู่มั่น

เวลาจะเทศน์เห็นใหม่ อาจารย์เล่าให้ฟัง เวลาจะเทศน์นี้บอกหมู่เลยนะ บอกพระที่มีญาณภายในนะ ช่วยจับขโมยให้ผมที ขนาดว่าท่านจะเทศน์ท่านรู้ว่าคิดอะไร แล้วเวลาท่านเทศน์นะ ไอ้คนฟังคิดไปทางอื่น บอกเลยนะช่วยจับขโมยให้ผมหน่อย เพราะขโมยมันคิดถึงบ้านใจ คิดออกไปนอกเรื่อง มันไม่ฟังธรรม

นี่ขนาดนั้นนะ นี่พูดถึงว่าปัญญาหรือว่าญาณหลวงปู่มั่น มี ในลูกศิษย์รุ่นนั้นๆ หลายองค์ หลวงปู่ฝั้นก็เป็น หลวงปู่ชอบก็เป็น แล้วรุ่นเล็กมาๆ นี่ อย่างนี้มันน้อยลงๆ น้อยลงๆ เห็นใหม่ มันต่างกันใจ ถึงจะว่าจะเอาอย่างนั้น เป็นไปไม่ได้ เอาอย่างที่ว่าจะให้เหมือนนักวิชาการที่ว่า หรอก ลูกศิษย์ต้องกว้างขวางๆ นี่ เราถึงว่าไม่ต้องไปปกป้อง ไม่ปกป้อง นี่พูดตามความเป็นจริงเฉยๆ ไม่มีใครสามารถไปปกป้องครูบาอาจารย์ได้ขนาดนั้นหรอก ปกป้องได้แต่ทางโลกนั้นแหละ ช่วยเหลือกันแบบโลกนี้ไง ช่วยเหลือกันไป